

Visa dzīvība ir mīlestība

Dievs ir mīlestība. Mīlestība ir Viņa forma. Ja kāds ne reizes nav izjutis ne nieka no mīlestības gara, kā viņš var gaidīt laimi no visa tā, kas ir ap viņu – no visa materiālā, no dažādajām aktivitātēm, ko uzņemas?

Mūsu dienās cilvēki saprot un interpretē mīlestību dažādā veidā. Bērns nedomā, piemēram, par šādiem jautājumiem: “Kas es esmu, kāpēc esmu dzimis, kāda labuma dēļ esmu dzimis?” Bērns vispār nekā nezina, bet viņš kļūst mierīgs mātes klēpī. Bērns māca pasaulei, ka par “Kādēļ? Kur? Kā?” mīlestība nekā nezina. Mīlestība ir pirmā, kas sākas no sirds, un vēlāk tā iedarbina domāšanas procesu.

Pirmā skaņa, kas nāk no sirds, ir mīlestība. Upanišadas māca, ka mīlestība ir dzīvības koka sakne, un gudrība ir tās auglis. Bet Bhagavans apgalvo, ka nevajag tā šķirot un klasificēt. Viss dzīvības koks ir mīlestība. Dzīvība ir mīlestība un mīlestība ir dzīvība.

Reiz kāds pielūdzējs Kristum jautāja: “Ko man darīt, lai sevi aizsargātu?” – “Ak, tu nelga”, atbildēja Kristus, “tas ir Dievs, kas visus sargā. Ja tu mīlošo Dievu mīli, šī pati mīlestība tevi sargās.”

Tas pats lasāms arī Bagavadgītā, kad Ardžuna Krišnam jautā: “Kas tev, Dievs, ir vismīļākais?” Krišna atbild: “Tas, kam ir noturīga, nesavtīga, stipra ticība, man ir vistuvākais.” Pēc tam Viņš turpina: “Tev jāzina mīlestības būtība, kas ir klātesoša visos bez atšķirības un vienādā veidā. Kas mīl visus vienādi, man ir vismīļākais.” Nav nekā, kas šinī pasaulē varētu aizkavēt izpaust mīlestību. Mīlestība var pat niknumu mīkstināt. Ar mīlestību var nomierināt pat sliktas īpašības – greisirdību, divkosību, dusmas. Ja mīlestību salīdzina ar debesu nektāru, tad atklājas, ka nektārs nav saldāks par mīlestību.

Reiz Buda savā ceļā sastapa greisirdīgu dēmonu. Dēmons pacēla zobenu un draudēja: “Esi gatavs – tūlīt es tevi aprīšu!” Buda smaidīdams atbildēja: “Ak, tu, greisirdības pārņemtāis dēmons, es mīlu arī tevi!” Kad dēmons dzirdēja šādus vārdus, viņš pārvērtās par balodi un aizlidoja. Pat viņš pieredzēja transformāciju. Ja, tikai dzirdot vienu mīlestības vārdu, notiek tāda pārmaiņa, cik daudz vairāk iespējams piedzīvot tad, ja pašam piemīt mīlestība un viņš to praktizē!

Ar mīlestību mēs varam visu sasniegt un piepildīt jebkuru vēlmi. Pat Dievu mēs varam sasniegt ar mīlestību! Kas gan varētu būt ar mīlestību nesasniedzams! Mīlestībai ir pieci vārdi: miers, gatavība palīdzēt, simpātijas, draudzība un maigums (madhura). Tie visi ir sinonīmi vārdam mīlestība. Mēs varam sev jautāt: “Kā miers var būt sinonīms mīlestībai? Kas jāsaprot ar mieru?” Mēs domājam, ka miers nozīmē aizvērt muti un klusēt. Bet miers nozīmē būt brīvam no visām ļaunām domām, sliktām tieksmēm un untumiem. Miers ir stāvoklis, kurā pilnīgi pazudis naidis un nepatika un dominē vienības jūtas, aukstasinība un brālības gars.

Tas nozīmē: kad mēs kļūstam brīvi no visām sliktajām īpašībām, paliek tikai viena vienīga dievišķība. Vēdāntā tā ir aprakstīta dažādos veidos. Šinī pasaulē jāzina tik daudzas lietas. Vēdas, Upanišadas un Brahmasūtras sevis izpētei piešķir lielu vērtību. Mums jāvirzās uz priekšu sevis izpētes ceļā un sev jājautā: “Kas es esmu?” Šis ceļš ved uz Atbrīvošanos.

Pasaulē ir tik daudz lietu, ko var uzzināt. Ja mēs atraisāmies no visām ārējo lietu miriādēm – ko iegūst tas, kas pazīst pats sevi? Vārds “ES” (angl. I) sniedzas pāri visam universam. Tas sastāv no vienas vienīgas zilbes – “I”. Ir tikai viens nevis divi – tas ir Dievs.

Vārdā “ES” ir ietverts viss. Gītā daudzreiz rakstīts: “ES esmu Viens; atdod sevi šim Vienam; vienīgi ES varu tev dot Atbrīvošanos.” Jebkurā dzīves periodā ES ir priekšplānā. Šis vienzilbīgais vārds ir ļoti varens. No visbagātākā miljonāra līdz visnabagākajam, no

zinātnieka līdz neizglītotajam katrs sevi sauc par “es” un saka: “Es esmu atnāci; es eju; es esmu redzējis; es runāju.” Visām ārējām lietām es ir kopīgais kodols.

Bet kas ir ES? Vēdāntā ir divi vārdi: 1) idi = šis; 2) es. Kas ir šis? (Svami rāda kabatlakatu.) Šis ir kabatlakats. Šis ir kauss. (Svami rāda savu kausu.) Šis ir galds. (Svami norāda uz to.) Kas ir šis? (Svami pievēršas Anilam Kumaram.) Cilvēks. Kas ir šis? (Svami norāda uz zāli.) Celtne. Nav iespējams kaut ko pētīt bez priekšstata “šis”. Bērns, kas vēl pat lāga runāt neprot, saņem mātes roku un neatlaidīgi taujā: “Kas šis ir, mamm, kam šis domāts?”

Par redzamo pasauli saka idi, šis. Tas ir redzamais. Redzamo redz es, redzētājs. Es ir redzētājs, visas pasaule ir redzamais – tas, ko redz. Jūs kaut ko lasāt, satverat, darāt – tas viss pieder sfērai “šis”.

Ir divi jautājumi: 1) saistībā ar ķermeni: kas? 2) garīgi: kāpēc? Garīgā zināšana apvieno abus jautājumus. Vēdānta jautā: kāpēc? Pasaulīgā zināšana aprobežojas ar: kas? Kāpēc griežas Zeme? Zinātnieki konstatē, ka Zeme griežas, bet viņi nesaka, kādēļ. Zeme griežas ap Sauli. Kāpēc? Atbildes nav. Zvaigznes spīd naktī, nevis dienā. Kāpēc ne? Nevienš nevar atbildēt uz jautājumu: kāpēc? Tikai garīgā zināšana dod atbildi uz jautājumu: “Kāpēc?”

Taču abiem jautājumiem ir kaut kas kopīgs. Neliels piemērs. Kāds cilvēks, vārdā Rāma, spēlē Rāvanas lomu. (Rāma bija Avatārs, Dieva inkarnācija; Rāvana bija dēmons, kas nolauņija Rāmas dzīvesbiedri Sītu. Vācu tulk. piez.) Tātad persona Rāma spēlē Rāvanas lomu Rāvanas kostīmā. Kaut arī Rāma spēlē Rāvanas lomu, Rāma kā liecinieks ir klāt šinī lomā. Visa darbošanās attiecas uz Rāvanu, bet tādēļ Rāma tomēr nekļūst par Rāvanu. Rāvanā ir Rāma, bet Rāmā nav atrodams Rāvana.

Viss universs ir drāma, kas mūžīgi turpinās. Dievišķais ES, Ātmans, vienmēr visā ir liecinieks. Kamēr viņš spēlē Rāvanas lomu un dara ļaunus darbus, Rāmam pašam ar to nav nekāda sakara.

Viss, ko mēs piedzīvojam, ir zināma veida izrāde. Cilvēkam ir aktiera loma. Viņš uzskata sevi par direktoru, darītāju. Taču Rāma paliek klātesošs kā liecinieks. Tādēļ viss, ko mēs pasaulē redzam, ir tērps, ko mēs uzvelkam. Tas attiecas tikai uz pasauli. Bet kas ir pasaules pamats? Tas ir Ātmans, dievišķais ES.

Visa pasaule attiecas uz materiālo zināšanu. Ātmans, mūžīgais Liecinieks, ir garīgs. Šeit mums jābūt skaidrībā par lietas apstākļiem. Zināšana aptver 25 aspektus: 5 darbības orgānus (karmēndrijas), 5 uztveres orgānus (džnānēndrijas), 5 apvalkus (pančakōšas), 5 dzīvības spēkus (prānas), un antahkaranas 4 sastāvdaļas: prātu (manasu), augstāko atšķiršanas spēju un intuīciju (budhi), atmiņu un jūtas (čītu) un ago (ahankāru). No kurienes rodas šie 24 aspekti? Tie visi ir cēlušies no individuālās dvēseles (džīvas). Tie visi ir mūsu gara radījumi. Tāpēc individuālā dvēsele ir 25. aspekts. Tanī dienā, kad individuālā dvēsele apzinās, ka visi 24 aspekti ir viņas pašas radījumi, viņa ir no tiem šķirta. Tad paliek tikai viens – Dievs, 26. aspekts.

Visi mūsu maņu orgāni veido 24 aspektus. Visa pieredze ir gara radīta. Naktī cilvēks guļ un sapņo. Jūs eksistējat sapnī kopā ar draugiem, ejat uz kino un dodaties izbraukumā. Sapnī cilvēks priecājas par izbraukumu, draugiem, ūdeņiem, kino. No kurienes tas viss rodas? Tie ir mūsu gara radījumi. Sapnī redz pats savu mirušo ķermeni. Kā tas ir iespējams? Arī tas ir mūsu gara radījums. Ja reiz ir pazudusi visa veida radība, tad atklājas Dievs, kas ir visu lietu Liecinieks.

Viss, ko mēs esam radījuši, ir vibrācija, kas saistās ar matēriju. Bhur ir materializācija, ir matērija; bhuvah ir vibrācija, svārstība, dzīvības spēks; suvahā ir spožums, gudrība (pradžnāna). Gudrība, spožums ir liecinieks. Vēdānta to sauc par Brahmanu, Dievišķo Absolūto un par gudrību (pradžnānu). Tas nav duāls.

Kas ar to ir jāsaprot? Diena, kad atsakās no visa pašradītā un apjēdz pats savu ES, ir garīgā diena. Kur tad ir svētlaime? Jūs pats iemiesojat svētlaimi. Kur ir patiesība? Jūs pats esat patiesības iemiesojums. Tādēļ vienmēr runājiet patiesību. Jūs iemiesojat mīlestību – esiet mīlestība! Jūs esat miera iemiesojums – esiet miers! Jūs pats iemiesojat mieru, patiesību, mīlestību. Kāpēc jūs to visu meklējat?

Jūs pats esat mīlestība, bet meklējat to ārpus sava ES. Neliels piemērs. Kāds iet telpā un tur kaut ko meklē. Viņš var redzēt visu, ko agrāk nebija pamanījis. Bet vienu viņš nevar redzēt: pats sevi. Viņš telpā atrod visu, tikai ne pats sevi. Plašajā, redzamajā, ķermeniskajā pasaulē cilvēks meklē visu un atrod visu, ko meklē, bet viņš neatrod to, kas meklē. Tas ir garīguma noslēpums.

Cilvēks patiesību meklē ārpusē, lai gan pats ir patiesības iemiesojums. Ja svētlaime ir jūsos, kā jūs varat gaidīt, ka tā nāks no ārpusē? Jūs valkājat kaklarotu un meklējat to kaut kur ārpus sevis – kā jūs jebkad to tur atradīsiet? Jums ir brilles uz deguna, bet jūs meklējat tās citur. Viss ir jūsos, bet jūs meklējat ārpusē. Kāpēc? Cēlonis ir jūsu identificēšanās ar ķermeni.

Cilvēks savu dzīvību pilnīgi identificē ar savu ķermenisko eksistenci. Tādēļ mēs esam tālu aizgājuši no patiesības un novērsušies no mīlestības. Mēs apgalvojam: es mīlu. Es mīlu savus vecākus, savas māšas utt. Tā nav mīlestība. Mīlestību pret vecākiem, starp brāļiem un māsām utt. zināmā mērā iekrāso personīgās intereses.

Ātmaprēma ir nesavtīga mīlestība. Dievišķā ES, Ātmas mīlestība ir patiešām nesavtīga. Ar ES nav domāts ķermenis. ES ir vienīgi ES. Tam nav īpaša veida. Tas ir līdzīgs nektāram. Nektāram līdzīgo dievišķo ES sauc par mīlestību.

No visiem mīlestības veidiem pēdējais – madhura bhakti – ir vismaigākais. Kad sasniedz šo stadiju, tad aizmirst pats sevi. Melnā bite var ieurbties cietā kokā – tik daudz spēka tai ir. Viņa lido uz puķēm, lai savāktu medu. Ziedlapas ir ļoti maigas. Bet vakarā tās aizveras. Melnā bite, kas ir tik stipra, ka var kokā ieurbties, nemēģina izkļūt no ziedkausa, lai gan ziedlapiņas ir plānas un maigas. Bite ir aizmirsusi pati savu spēku un tādēļ jūtas bezspēcīga. Tas ir cilvēka pašreizējais trūkums. Viņš iemieso dievišķo ES, Ātmu, bet ir aizmirsis pats savu patiesību. Tāpēc visur pasaulē mēs sastopamies ar ciešanām un nemieru. Nekur nav miera. Bēdas nav pasaulē, bet ir jūsos. Tāpēc, ka jūs aizmirstat ES un identificējaties ar ķermeni, jums jāiet cauri bēdām un ciešanām. Jūs uzskatāt sevi par ķermeni. Tā ir liela kļūda! Nav nepareizi teikt: “Tas ir mans ķermenis”, bet nekad jūs nedrīkstat apgalvot: “Es esmu ķermenis.”

Kad jūs aizverat acis, ir pilnīgi tumšs, kaut arī apkārt deg spožas spuldzes. Saule spīd, bet, ja jūs aizverat acis, jūs sauli nevarat redzēt, kaut pavēršat savu seju pret to.

Tieši tāpat dievišķība spīd visā universā un miers ir visur, bet mēs to neatzīstam. Kāpēc? Tāpēc, ka mūsu acis ir aizsējusi pieķērība ķermenim. Neliels piemērs. Šeit ir svece. Paņemiet trauku ar deviņiem caurumiem un uzlieciet pāri svecei. Svece ir viens vienīgais gaismas avots, bet 9 caurumu dēļ izskatās tā, it kā būtu deviņas gaismas. Ja jūs to visu apsedzat ar biezu audumu, gaisma nav redzama. Kad jūs trauku noņemat, tad atklājas, ka ir tikai viens gaismas avots.

Ir tikai viena gaisma – tā ir vienība. Jūs to apsedzat ar deviņu caurumu trauku – ķermeni. Jūs izmantojat kosmētiku, pūderi un ES nezinu, ko visu vēl – bet beigu beigās ķermenis nav nekas cits kā trauks ar deviņiem caurumiem. Ķermenis izplata tikai puvuma smaku, nevis smaržu vai aromātu. Vai jūs esat ķermenis? Ķermenis nav īstais ES. To aizplīvuro vēlmju tīkli. Noņemiet tamogunas biezo pārsegu. (Tamoguna jeb tamass = pasīvā, kūtrā, tumsonīgā kvalitāte. Radžoguna jeb radžass = aktīvā, kaislīgā kvalitāte. Satva = tīrā, gaišā, mierīgā kvalitāte. Trīs gunas ir katrā dzīvajā būtnē dažādās proporcijās. Tulk.)

Kā nākamais jāsasit emociju un kaislību – radžasa – trauks. Tad vairs nebūs ne atšķirību, ne daudzveidības – tikai vienība. Mūsu acis aizsedz gan tamasisko īpašību pārsegs, gan kaislības jūtas. Kā lai mēs ieraugām gaismu? Kā var gaidīt garīgu zināšanu, ja nav pārvarētas tamasiskās īpašības? Ja nav pārvarētas radžasiskās īpašības, nav iespējams attīstīt padevību. Tīrā, satviskā kvalitāte ir visaugstākā.

Ak, Bhāratas bērni, klausieties! Jūs gribat iegūt garīgu zināšanu, neatsakoties no tamasiska temperamenta. Kā to var izdarīt? Neatsakoties no radžasa, nevar attīstīt padevību. Ja jūs savu sirdi piepildāt ar radžasiskām īpašībām – dusmām, greizsirdību, skaudību – no kurienes radīsies padevība? Padevība ir kaut kas ārkārtīgi maigs! Tā ir tīra un liega. Kā tā var būt tur, kur dominē varmācība?

Ja tīģeris iebrūk kūtī, vai jūs domājat, ka govīs paliks stāvēt? Neviena nepaliks mierīga! Ja ir daudzi tīģeri, proti, dusmas, alkatība, mantkāre, greizsirdība, kā jūs varat gaidīt, ka tur iekļūs satviska kvalitāte ("govs")? Jūs gribat Dievu sasniegt? Tad attīstiet mīlestību! Mīlestība vienmēr ir klātesoša. Mīlestība ir jūsu dzīvība un mīlestība ir Dievs. Mums jāiepazīst mīlestība. Kā? Tas ir iespējams tikai ar garīgu zināšanu. Mums jāatsakās no visa, ko dara patvaļīgi, it īpaši – ar galvu.

Ja vārgu govī regulāri labi baros, tā kļūs ļoti spēcīga. Ja to nebaros, tā novājēs. Tas ir prāts, kas cilvēku pārvērš drupās. Patiesībā mēs prātu uzskatām par visvērtīgāko. Mēs to ļoti respektējam un sagādājam tam visu patīkamo. Mēs uzskatām prātu par dievišķu un lūdzam to ieņemt pirmo vietu savā sirdī. Tāpēc prāts ir kļuvis tik stiprs un kļūst arvien stiprāks. Nevienš vairs nav spējīgs prātu kontrolēt. Tas ir iemesls, kādēļ mēs esam šeit. (Svami dzied dziesmu. Anils Kumars netulko, Svami uz viņu paskatās un dzied tālāk. Lentē dzirdama tulka klusa nopūta: "Ak, Svami!" Tad viņš tulko tālāk.) Kādēļ gan pērtiķim vajadzīgs pērļu vainags? Ja jūs ielūdzat pērtiķi sēdēt uz troņa, vai viņš būs mierīgs? Pērtiķis ir slavens ar savu nemierīgo uzvedību. Viņš pat troni sabojās! Prāts ir traks pērtiķis. Ja pastāvīgi domā par prātu, tas kļūst arvien spēcīgāks. Mēs nedrīkstam domāt par prātu. Domājiet par Dievu vai pievērsieties savai atšķiršanas spējai. Nekad nedomājiet par prātu. Patiesībā prātam nav ne mazāko tiesību pretendēt, lai par to domātu. Prāts ir zems un nenozīmīgs. Tas ir vēlmju pilns. Tas jūs vienmēr aizved nepareizā ceļā. Tas jūs arvien noved maldos un bojā jūsu raksturu. Tāpēc mēs nekad nedrīkstam prātu respektēt.

Kā mums jāiet savs ceļš? Mazāk bagāžas – vairāk ērtību. Ja jūs samazināsiet vēlmes, prāts pazaudēs savu veidu. Šeit ir audums. Tas sastāv no cits citā ieautiem pavedieniem. Ja jūs šo audumu vairs negribat, jums tas nav jāsadēzina. Atdaliet pavedienus citu no cita – un audums pazudīs.

Prāts ir vēlmju sainis. Ja jūs novērsīsiet vienu vēlmi pēc otras, prāts pazudīs. Vēdāntas terminoloģijā to sauc par atraisīšanos, atteikšanos. Kas jāsaprot ar atteikšanos? Tas nenozīmē aiziet mežā un pamest savu ģimeni un īpašumu. Patiesā garīgā disciplīna, īstais upuris ir tad, kad cilvēks atsakās no savām sliktajām īpašībām un nelaba rakstura.

Lai izdzēstu prātu, jāsamazina vēlmes. Viss, pret ko mēs attiecamies kā pret "šīs", ir pasaule. Arī ķermenis pieder pie redzamā. Visa pasaule ar saviem vārdiem un veidiem ir redzamais. Bet kas ir redzētājs? Tas ir Ātmans, dievišķais ES. Tas ir liecinieks visam. Kādā veidā? Kaut arī drāmā uz skatuves notiek visāda veida darbības, Rāma kā liecinieks ir visur klātesošs. Nav divu, ir tikai viens.

Rāvāna un Rāma ir viens un tas pats. Rāma tikai spēlē Rāvānas lomu. Individuālā dvēsele (džīva) un universālā dvēsele (Ātma jeb Ātmans) ir viena. Ātma spēlē individuālās dvēseles lomu un uzstājas kā atdalīta būtība. Pasaule ir skatuve – drāma, kurā individuālā dvēsele spēlē savu lomu. Jūs savu lomu varat spēlēt labi, taču Rāma arvien paliek iekšējais liecinieks. Kāds tam iemesls? Rāvāna ir tikai tērps, loma, ko Rāma

pats ir uzņēmies. Kādu dienu šis tērps jānoliek. Bet Rāma joprojām paliek. Neatkarīgi no tā, vai Rāma ir Rāvanas vai Rāmas lomā, būtība nemainās. Rāma tikai maina apģērbu.

Nekad nepadodieties maldiem un nepieņemiet, ka Rāma kādā noteiktā vietā ir, bet citā nav. Dievs ir viss kopums. Eksistē tikai Viens Vienīgais, bet Viņš pieņem daudzus veidus.

Mums jāzina par vienību daudzveidībā. Ātma dod atbildi uz jautājumu: kāpēc? Pasaulīgā zināšana atbild uz jautājumu: kas? Šis ir mikrofons. No kā tas sastāv? Var atbildēt: no metāla utt. Bet no kurienes rodas metāls? Ir kāda pirmatnēja iesākuma bāze, bez kuras neviens zinātnieks neko nevar radīt. Šeit ir ūdeņradis un skābeklis. Kurš zinātnieks radīja ūdeņradi un skābekli? Tie ir Dieva radīti. Visa dzīvība ir Dieva dāvana. Sauli un Mēnesi, debesis uz zemi radīja Dievs. Un viss mums ir brīvā lietošanā. Dievs par to naudu neprasa. Ar šo lietu palīdzību mēs radām citas, pārdodamas lietas.

Šeit ir sudraba biķeris. Kāds to izgatavoja, bet neviens cilvēks neradīja sudrabu. Visi skolnieki saprot šādu piemēru: jūs ieejat laboratorijā, paņemat ūdeņradi un skābekli, sajaucat vienu ar otru un rodas ūdens. Jūs domājat, ka esat radījuši ūdeni! Kādi nelgas jūs esat domādami, ka radījāt ūdeni! Jūs tikai savienojāt ūdeņradi un skābekli, kas eksistēja jau iepriekš. Jūs norādāt tikai uz savienojumu, nevis uz svarīgāko – jau iepriekš esošo pamatsubstanci. Ātmans, Dievišķais ES, ir pamats visam. Faktiski pasaulē ir divas lietas: redzamais un redzēšana. Garīga prakse tos abus apvieno. Redzamais ieplūst redzēšanā vai otrādi. Kādēļ? Tādēļ, ka Viens šķiet divi. Ir sēklas grauds, kas sastāv no divām pusēm. Ja ir abas puses un graudu ieliek zemē, tas dīgs. Ja to sadala, tas nekad nedīgs. Tas ir kā ar negatīvo un pozitīvo polu.

Kas ir svarīgāk – negatīvais vai pozitīvais? Pozitīvā klātbūtne rada negatīvo. Vai bez strāvas esamības kāds varētu izmantot spuldzi vai mikrofonu? Tikai tādēļ, ka ir elektriskā strāva, ir iespējams lietot mikrofonus, ventilatorus utt. Uz pamatā esošā Ātmas principa balstās viss pārējais.

Mīlestības iemiesojumi! Kā pirmo ņemiet vērā pamatā esošo. Bez pamata nekā cita nevar radīt. Bet šodien mēs aizmirstam būtisko faktoru un domājam, ka mēs radām visas lietas. Daudzi cilvēki ir dzīves noslēpumu, patiesību izteikuši vārdos. Kāpēc mēs neizrādām cieņu viņu vārdiem un nepiešķiram nozīmi viņu mācībām? Cik daudzi jūs māca par ķermeņa netīrību! Kāpēc jūs joprojām noņematies ar ķermeni?

Ak jūs, dumjie cilvēki! Nekad jūs neesat ieklausījušies, kad jums saka, ka ķermenis ir nepastāvīgs un ka gudrība ir viņpus tā. Dzīvība ir okeāns. Jūs, negudrie, kāpēc jūs neieklausāties? Kāpēc jūs neuzklausāt? Cilvēks neatzīst, ka tā ir patiesība, un tādēļ neņem to vērā.

Katrs aspekts mums skaidri jāsaprot. Ja mēs gribam piedzīvot transformāciju garīgajā sfērā, mums jāattīsta labi paradumi un jāatsakās no sliktiem. Slikti ieradumi padara mūsu būtību dzīvniecisku un dēmonisku. Mēs neesam zvēri vai dēmoni. Mēs esam piedzimuši par cilvēkiem un savā būtībā esam Dievs. Kāpēc mums vajadzētu sevī apslēpto dievišķību padarīt netīru?

Narasiha, kas runāja pirms manis, teica: Tikai ar atklātību mēs varam sasniegt dievišķību. Saka, ka šradha nozīmē ticību. Tas nav pareizi. Šradha nozīmē sirsnību, nopietnību – tā tad atklātību. Ticība ir ticība. Šradha turpretī nozīmē (tulks saka earnestness, Svami labo un aizvieto vārdu ar interest) interesi. Šodien tāda interese nav atrodamā. Nekādas ticības! Cilvēks nepārtraukti paliek tamōgunā, nezināšanā un kūtrumā, sliktāk nekā dzīvnieks!

Tā kā mēs esam cilvēki, mūsu uzvedībai jābūt citiem par paraugu, nevis par izsmiekla objektu. Cilvēku ar sliktām īpašībām sabiedrība nepieņem. Ja mēs nostājamies pret sabiedrības normām, pret cilvēcību, mums nekur nav vietas. Lai atbrīvotos no

netīrības, mums jālūdz Dievs. Ja esam atraisījušies no iepriekšminētajiem 25 aspektiem, mēs uzzinām 26. aspektu – Ātmu, dievišķo ES .

Ramdās teica: “Ir 25 aspekti, kas ved maldos. Ja tos atzīst par ilūziju, tie pazūd paši no sevis.” Mēs sakām, ka 25 aspekti ir maijai, maldiem. Visi 25 ir maldi. Kāpēc mums vajadzētu padoties maldiem? Bet tieši to mēs šodien darām. Tādēļ mēs esam nezināšanas varā.

Patiesībā katrs zina, kas ir pareizi un kas ir nepareizi. Kas nepaklausa sirdsapziņas norādījumiem, ir līdzīgs dēmonam. Ja kāds rīkojas pret sirdsapziņu, kā viņš var gaidīt, ka citi viņu cienīs? Kāds labums dzīvot uz zemes, ja citi neciena? Mēs esam piedzimuši un uzauguši sabiedrībā. Mums jāšargā sava pašcieņa un gods.

Taču šodien mēs esam pilni savtības. Patmīlība ir kā dēmons-laupītājs. Ja mēs attīstām gatavību ziedoties, tas ved uz draudzību. Draudzība ir vajadzīga. Draudzība ar ko? Rociņu turēt nav tas pats kas draudzība. Dievs ir vienīgais draugs. Ja jūt šo draudzību (sakhja), tad jūt arī prieku (sauhja). Visu prieku avots ir draudzība ar Dievu. Pasaulīgās draudzībās nav prieka.

Jums ir pazīstams šis stāsts. Kučela bija Krišnas jaunības draugs – daudzu bērnu tēvs un nabags. Viņš jutās nožēlojams un bēdīgs un jautāja sev, kas viņam varētu palīdzēt. Viņš bija bijis Krišnas skolas biedrs. Viņa sieva viņam atgādināja par šo draudzību. Viņa sacīja: “Krišna ir Dievs. Viņš ir tavs draugs. Kāpēc tu neaizej pie Viņa? Viņš nokārtos visas tavas lietas.” Kučela tomēr šaubījās, vai Krišna gribēs viņu pieņemt un ar viņu runāt. Neticīgais Toms ir lemts bojāejai. Viņš atteiksies jebkurā gadījumā. Mēs nedrīkstam šaubīties. Ir jābūt ciešai pārliecībai un pilnai pašāvēībai, ka Dievs nevienu neaizmirst. Parastie cilvēki aizmirst.

Kučelas pašāvēība kļuva stiprāka un viņš devās pie Krišnas. Cilvēki var kādu aizmirst, bet Dievs noteikti palīdzēs. Kučela baidījās, ka viņu pie Krišnas nepielaidīs. Bet, kad Krišna dzirdēja par Kučelas ierašanos, Viņš lielu gabalu skrēja viņam pretī, apkampa viņu un sacīja: “Mans draugs, cik sen mēs neesam redzējušies! Kā tev ir gājis šajā ilgajā laikā?”

Tikai grūtos laikos mēs domājam par Dievu. Neliels piemērs. Pēc 13 trimdas gadiem Pāndavi atgriezās dzimtajā pilsētā. Kunti, viņu māte, pateicās Krišnam, ka ar Viņa palīdzību viņas dēli bija izturējuši šos 13 gadus. Krišna jautāja Kunti: “Vai tu esi laimīga? Lai ko tu lūgtu – es izpildīšu tavu vēlmi.” Viņa sacīja: “Krišna, es neko sev nevēlos. Ja vien esmu Tavā klātbūtnē un man ir Tavs atbalsts, es izturēšu visas traģēdijas un grūtības dzīvē. Krišna, Tu mūs atbalsti, esi vienmēr ar mums, tik daudzas reizes mūs izglābi, kad džungļos bijām briesmās. Ja man ir atļauts just Tavu tuvumu, esmu gatava skatīties acīs jebkurām grūtībām.”

Satja Sai dzīvē atgadījās kaut kas, par ko neviens nezina. Katru gadu notiek vasaras kursi. Bija nolemts iekārtot studentu mītni, jo studentu skaits nemitīgi palielinājās. Arī šogad Svami aicināja studentus uz Ūti, lai tur noturētu vasaras kursus. Kursi sekmīgi beidzās un nākamajā dienā vajadzēja atgriezties Bangalorē. Svami teica jauniešiem: “Jūs esat atbraukuši uz Ūti un jums ir acis, lai redzētu. Dodieties izbraukumā. Daba, visa apkārtnē šeit ir ļoti skaista! Pavizinieties!” Bet mūsu studenti ir ļoti stūrgalvīgi. Viņi gribēja, lai Svami viņus pavada. Tā kā viņu mīlestība uz Svami ir ļoti liela, viņi sacīja: “Svami, lūdzu, brauc līdzi!” Bhagavans mēģināja viņus pārliecināt, ka ļoti daudz ļaunu ap viņiem sapulcētos, ja Viņš brauktu līdzi, un viņi nekā neredzētu. Taču modernā jaunatne ir tik ietiepīga! Skolnieki teica, ka nebraukšot bez Svami. Un tā Svami organizēja autobusus braucienam uz Dodabatīti, Nilgiri kalnu augstāko punktu. Studenti gribēja tur fotografēties kopā ar Svami. Svami sacīja: “Sagatavojiet tur visu un gaidiet mani, ES būšu vēlāk.”

Pēc pus stundas Svami izbrauca no Nandanavanas. Divi jaunieši mazliet vēlāk arī devās turpu. Viņi baidījās, ka Svami ir jau prom, un uz motocikla lielā ātrumā dzinās pakāļ Viņa mašīnai, lai Viņu vēl paspētu redzēt. Kāds automašīnā teica Svami: “Tur drāžas pāris huligānu.” Svami atbildēja: “Nesaki tā, pirms nezini viņu rīcības motīvus. Viņi grib mani redzēt.” Kādā līkumā viņi brauca pārāk ātri un apgāzās. Svami lika apturēt savu mašīnu un gāja pie viņiem. Viņš maigi notīrīja putekļus no viņu drēbēm un atgādināja, ka tas nav īstais veids, kā Viņam sekot: “Jums tā nevajadzētu darīt”, Viņš teica un iedeva viņiem divus apelsīnus. Tie bija tās apkaimes koledžas studenti. Viņi sacīja: “Bhagavan, mēs atbraucām, lai Tevi redzētu. Šis nelaimes gadījums tagad ir devis mums iespēju Tevi redzēt, Tev pieskarties un ar Tevi runāt. Un svētītu barību arī mēs esam dabūjuši. Bez šī negadījuma Tu nebūtu mūs noglāstījis. Mēs braucām ar stingru nodomu Tevi redzēt. Mēs drīkstējām Tev pat pieskarties un ar Tevi runāt. Šis trīskāršās svētības dēļ mēs esam gatavi uzņemt jebkuras grūtības!” Tā bija arī Kunti lūgšana.

Grūtos laikos jūs pašsaprotamā veidā domājat par Dievu un tāpat Dievs domā par jums. Priecligos laikos domām par Dievu ir mazāk vietas, lai gan no Dieva viedokļa skatoties nav nekādas starpības starp prieku un bēdām. Kučela atnāca un iegāja pilī. Viņš nelūdza to, kā dēļ bija nācis. Tas, ko jūsu domas zina, jums nav jālūdz! Kučelu pacienāja, kādu brīdi viņš atpūtās, un tad viņu palankinā nogādāja mājās. Tikai atceļā Kučelam ienāca prātā bērni un problēmas, kuru dēļ viņš bija devies uz pili. Kad Kučela sasniedza māju, viņš tur ieraudzīja lielu ēku. Viņa sieva iznāca dārgakmeņiem greznojusies kā karaliene. Viņa jautāja, ko Krišna bija teicis. Kučela nevarēja tūlīt atbildēt.

(Svami dzied): “Kad viņš dzirdēja par manu ierašanos, Viņš sūtīja savu kalpotāju mani ielaist. Tanī brīdī, kad Viņš mani ieraudzīja, Viņš piecēlās no troņa, steidzās man pretī un apkampa mani. Vai tādu līdzjūtību vispār var aprakstīt? Viņš ir mīlestība, Viņš ir pati mīlestība. Vai pasaulē ir kāds, kas par kaltētu rīsu sauju kādam dod visu bagātību un pārpilnību?”

Kas no visas sirds jūt tik lielu mīlestību, nekad nebūs trūcumā. Nevienam, kas pilnīgi paļaujas uz Dievu, nebūs jācieš. Ir cilvēki, kas mīlestības trūkuma dēļ sevi ir pārvērtuši drupās, bet pilnīgi paļāvušies uz to, ka viņu nauda viņus atbalstīs. Nelaimīgā kārtā daudzi sevi ir sagravuši ticības trūkuma dēļ, un nokrituši no augstumiem dziļi lejā. Bet tie, kam ir pilnīga paļāvība un ticība, no visdziļākajiem dziļumiem paceļas līdz paša Dieva mājoklim! Ticība tādēļ ir ļoti svarīga. Ticība, ticība, ticība – vienīgi tā ir ārkārtīgi svarīga. Ticību uztur ar mīlestību. Skatāmais un skatiens kļūst viens. Visu var sasniegt ar mīlestību.

Pēdējās četrās dienās visu Andhra Pradēšas ciemu iedzīvotāji ieradās šeit un jutās laimīgi. Šeit esot debesis. Ciemu iedzīvotāji ir naivi, viņu sirdis ir svētas un viņiem ir stipra ticība. Indijas kultūra ir saglabājusies laukos. Viņu svētlaipe pārsniedza jebkuru mēru. Tā ir īsta padevība. Svētlaipe, kādu pārdzīvoja šie cilvēki no Andhra Pradēšas, lika izkust jebkurai sirdij. Bhagavans svētī visus, kas šeit atnākuši no ciematiem, lai viņi vienmēr ir laimīgi, vienmēr ir svētlaimīgi un dzīvo svētu dzīvi. Bhagavans svētī jūs visus un beidz savu uzrunu.

Avots: Sathya Sai Briefe, Heft 61, Frühjahr 1997